

# במה אשה פרק ששי שבת

## עין משפט נר מצוה

פ א מיי פייט מהל' שנת  
הלכה יח סגנו לאון סה  
טושי'ע א"ח סימן ש' סעף  
כ:  
פ ב ג מיי' שם הלכה  
י' טושי'ע שם סעף  
כ:  
ד ז מיי' פיי מהלכות  
טומאת זרע'ת הלכה ח  
וטמן עשין רלה:

## תורה אור השלם

- 1 וירא מלאך יי אקלו  
בלבת אש מתוך הקנה  
וירא והנה הקנה בער  
באש והקנה איננו אקלו  
שמות ג ג  
2 ויאמר משה אקרה נא  
ואראה את התפארה הגדול  
הזה מרדע לא יקבר  
הקנה:  
3 וירא יי כי קר לראות  
ויקרא אליו אלהים מתוך  
הקנה ויאמר משה  
ויראמר הנה:  
4 ויאמר אל תקרב ה'אל  
של געלי מעל רגליך כי  
דוקים אשר אקרה עמך  
עליו אדמת קדש הוא:  
שמות ג ג  
5 והצדע אשר בו נגע  
בגדי ידו פריש וראשו  
יזידה פורע ועל שפם יעשה  
וקטא טמא יקרא:  
יקרא יג ג

## לעזר רש"י

קייבל"ש"ש (קוביל"ש"ש).  
יחוד.  
אישקני"ר (אינקני"ר).  
לחרון (חרון).  
קרי"ג (קרי"ג).  
אנפול"ש (אנפול"ש).  
ברעות (תפחות בער).  
מלאות גדולים.

## מוסף תוספות

א. וכיון שכן כל אחד  
מישראל ראוי לנבך.  
ב. כיון שאינו  
רשע. י. דמירי  
בזוגין יקריש שיוצאין בהן  
בני מלכים כגון של כסף  
ושל זהב דליכא למיחש  
בהו דילמא מיפסיק.  
דמסתמא תרעין הן יפה  
בשלישאות של כסף. מסי'  
לעיל נח.

**בני מלכים יוצאין בזוגין מאן תנא ר"ש היא כו'.** פי' הקונטרס  
אוליכא למיחש דילמא ממייכי זהו ואמו לאמרי וא"ת מכל מקום  
ליחוש דילמא איפסיק ואמי לאמרי כדאמרין לעיל גבי עבד דלא ילא  
בחומס שזוארו וי"ל דהכא מיירי בתלמיס שזלשלת ללא מיפסיק.

אשתא תילתא לייית שבעה שליו  
משבעה דיקלי ושבעה ציבי משבעה כשורי  
ושבעה סיכי משבעה גשורי ושבעה קטימי  
משבעה תגורי ושבעה עפרי משבעה סגרי  
ושבעה כופרי משבעה ארבי ושבעה בוני  
כמוני ושבעה ביני מדיקנא דכלבא סבא  
ולציידינהו בחללא דבי צוארא בנירא  
ברקא א"ר יוחנן לאשתא צמירתא לישקל  
סבינא ככולא פורלא וליול להיכא דאיכא  
וורדינא וליקטר ביה נירא ברקא יומא קמא  
ליחרוק ביה פורתא ולימא וירא מלאך  
ה' אליו וגו' למחר ליחרוק ביה פורתא  
ולימא ויאמר משה אסורה נא ואראה למחר  
ליחרוק ביה פורתא ולימא וירא ה' כי סר  
לראות וגו' א"ל רב אחא בריה דרבא לרב  
אשי ולימא ויאמר אל תקרב הלום וגו' אל  
לימא קמא לימא וירא מלאך ה' אליו וגו'  
ויאמר משה וגו' ולמחר לימא וירא ה' כי סר  
לראות ולמחר ויאמר (ה') אל תקרב הלום וכי  
פסק ליה ליתתיה ולפסקי ולימא הכי הסנה  
הסנה לאו משום דגביהת מכל אילני אשרי הקב"ה שכינתיה עלך אלא  
משום דמייכת מכל אילני אשרי קודשא בריך הוא שכינתיה עלך וכי היכי  
דחמיתיה אשתא לחנניה מישאל ועזריה ועריקת מן קדמויה בן תחמיניה  
אשתא לפלוני בר פלונית ותיערוק מן קדמויה לסימטא לימא הכי בו בזייה מס  
מסייא כס כסייה שרלאי ואמרלא אליו מלאכי דאישתלחו מארעא דסדום  
ולאסאה שחינא כאיבין בוך בוך בזוביך מסמסיד כמון כמך עיניך בוך עיניך  
בך אתריך בך זרעך כקלוט וכפרדה דלא פרה ולא רביא כך לא תפרה ולא  
תרבה בגופיה דפלוני בר פלונית לכיפה לימא הכי חרב שלופה וקלע  
נמושה לא שמייה יוכב חולין מכאובין לשידא לימא הכי הוית דפקיק דפקיק  
הוית ליטא תבור ומשומת בר מיט בר טמא בר טינא כשמוגו מריגו  
ואיסטמאי לשידא דבית הכסא לימא הכי אקרקפי דארי ואאויס דגורייתא  
אשכחתון לשידאי בר שיריקא פנדא כמישרא דכרתי חבטיה בלועא דחמרא  
חטרתייה: ובני מלכים בזוגין: מאן תנא א"ר אושעיא רבי שמעון היא דאמר  
כל ישראל בני מלכים הם רבא אמר באריג בכסותו ודברי הכל:  
מתני' יוצאין בביצת החרגול ובשן שועל ובמסמר מן הצלוב משום רפואה  
דברי ר"מ וחכמים אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי: גמ' יוצאין בביצת  
החרגול דעבדי לשיחלא ובשן של שועל דעבדי לשינתא דחייא למאן דניים  
דמיתא למאן דלא ניים: ובמסמר מן הצלוב: דעבדי לזירפא: משום רפואה  
דברי רבי מאיר: אבוי ורבא דאמרי תרווייהו: כל דבר שיש בו משום רפואה  
אין בו משום דרכי האמורי: הא אין בו משום רפואה יש בו משום דרכי  
האמורי והתניא אילן שמשיר פירותיו סוקרו (וצובע אותו) בסיקרא וטוענו  
באבנים בשלמא טוענו באבנים כי היכי דליכחוש חיליה אלא סוקרו בסיקרא  
מאי רפואה קעביד כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי כדתניא: וטמא  
טמא יקרא: הצריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים אמר  
רבינא כמאן תליגן כובסי בדיקלא כי האי תנא תני תנא בפרק אמוראי קמיה  
ד'ר' חייא בר אבין א"ל כולהו אית בהו משום דרכי האמורי לבר מהני  
מי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח ליה על קדקדו ולימא  
הכי חד חד נחית בלע בלע נחית חד חד אין בו משום דרכי האמורי  
לאדרא לימא הכי ננעצתא כמחט ננעלתא כתרם שייא שייא  
האומר

## הדרן עלך במה אשה

**לאשתא סילתא.** שחפת שלישיה שזאה מג' ימים לג' ימים: סילוי.  
ענבים (א) קטנים: ושזעה יצי. קטמים: כשורי. קורות: ושזעה  
סיכי. יתדות קייבל"ש זלע"ו: משזעה גשורי. גשרים: ז' סיני.  
זנור הדלת חור האסקופה שזיר הדלת סובב זו: קופרי. זפת שזופתין

הספיות: ארבי. ספיות: ושזעה  
בוגי (א) כמוני. גרעני כמון. ל"א זוני  
כמון גרסי" מלא אגרופ: ושזעה זיני  
מדיקנא דלכא סבא. שזעה נימי  
מוקן כלב זקן: אשתא למירסא. חולי  
שמחממת וקודמת את הגוף: וורדיני.  
סנה: ליחרוק. אישקני"ר כמו  
דמיזבלע שריקיהו דללו טריפות  
(חולין דף ע"ט:). ויאמר משה. משום  
קפיה מדוע לא יבער הסנה: יי סר.  
שיקור החולי: אל תקרב הלום.  
שלא יקרב זה החולי אליו: ליספיה  
ולפסקיה. סמוך לקרקע. ליתמיה  
ישפיל: דמייסא. שחמה שפל:  
דחמיתא אשתא. שראית האש:  
לסימטא. שחין קרו"ג זלע"ו:  
בזויס מסמסייה ככסייה. שנות  
המלאכים על שם שקורעים  
וממסמסים ומכסמסים אותו. זו לשון  
זועא (א): מארעא דסדום. כך הוא  
הלשן ולא מסדום זאו: זוך זוך.  
אין לו משמעות אלא כך הוא הלשן:  
עיניך זיך. מלאך זיך שלא תלדיס  
יותר: אסריך זיך. שלא תרחיב:  
קקלוט. שנקלט זרעו כשירי צנטו  
שלא יוליד: לניפה. חנפול"ש  
אזעזועות כך לשון רבי ינחם צרבי  
מנחם נ"ע. ולשון רבתי לכיפה למי  
שכופפו עד: לימא הכי. לחש  
זעלמא הוא: הוית דפקיק דפקיק  
הוית. לחש הוא: לית סנר ומשומת.  
מקולל ושזער ומשומת יחא עד זה  
ששמו זר מיט זר טינא: לשידא דיס  
הכסא. אס הזיק לימא לחש זה:  
אקרקפי דארי. זראש הארי זכר:  
ואאויס דגורייתא. וזחוטס לציאה  
קצצה: אשכחתי לשידאי בר שיריקאי  
פנדאי. כך שמו: זמישרא דכרסי  
זעזעה. זערוגת כרשין הפלמיו:  
זלע"ו דחמרא חטרתייה. זלתי חמור  
הלקימיו: מאן סנא. דקתני וכל  
אדם ואפילו עני שזיסרלא: רבי  
שמעון. זפרק שמונה שרליס: זני  
מלכים. הלכך לעני נמי חזיא ולא  
גנותא דידיה דלימתחיא כיוהרא  
ושליף אי נמי דמגו דמידוש הוא שליף  
ומחוי: זאריג זכסוסו. ללא שליף  
ליה ומחוי: זלרנני' דרכי האמורי.  
ניחוש הוא וזכתי וזחוקומיהס לא  
תלכו (ויקרא יח): גמ' לשיחלא.  
לכאז החון ומולין זאזנו: לשיחלא.  
יש ששאו כזי שייסן ויש כזי שלא  
ישן: דחייא. של שן שועל חי:  
לזירפא. נפח מכה דכל פרולא זריף  
והאי נסי לזירפא: שיש זו משום  
רפואה. שגראית רפואתו כגון  
שמיית כוס ותחזושת מכה. ופרכינן  
הא אין זו כו' כגון לחש שאין ניכר

שיהא מרפא יש זו משום דרכי האמורי בתמיה: דליכחוש חיליה. שעל ידי שהוא שמן וכמו רב פירותיו נושרין: דליחזייה אינשי. ולקימנא  
עבדי ליה לאודעי דמשיר פירותיו: טמא טמא. הוא עצמו אומר טמא רחוק מעלי: כובסי. אשכול תמרים וסימן הוא שמשיר  
פירותיו: זפרק אמוראי. זפרק אחד (א) שגוי זמספתא דמסכת שנת זהלכות דרכי האמורי: א"ל. רבי חייא לתנא: כולהו איס זכו. כל  
השנויות שם אל תטעה לומר זכחה מהן אין זו משום דרכי האמורי אלא זכרון אחת שונה יש זו לזכר מהני ז' אלו שאפרס לך: מי שיש לו עצם  
וכו'. ולחש זנגעמא כמחט אלו ז' זלדס אין כסס: חד חד נחית. לחש הוא: לאדרא. עצם של דג שישכ ללדס זועט: שייא שייא. לחש אין רד רד:

## הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה סילוי ענבים  
קטנים: (ב) ד"ה אשכחתי  
מייני כמזוג גרעני:

## גליון הש"ס

גברא לימא וירא מלאך.  
עיין זעזועות דף טו ע"ב  
תוספת ד"ה אקרו ופסחים  
דף ק"א ע"א תוספת ד"ה  
נפתח: שם אבוי ורבא  
דארי תרווייהו כל דבר  
שיש בו משום רפואה. עין  
זכ"מ דף כו ע"ב תוספת  
ד"ה כס דאנתי: שם ברוכי  
אית בהו משום דרכי  
האמורי. עין שפוחת זכתי:  
סימן מ"ג זלע"ו:

## מוסף רש"י

כל דבר שיש בו משום  
רפואה. מן משקף או סס  
או לחש שחמה על המכה  
(חולין ע"ב). הא אין בו  
משום רפואה. מן שששין  
שלא על החולי. מן קורת  
שלא בזכרות דרכי ויחלא  
כסס, זעזעה ליחוש (שם).  
וטמא טמא יקרא. ע"כ.  
ואומר טמא הוא (חולין ע"ב).  
לומר כיון מעלי ששעמ  
הוא (סוטה ז"ב).

## רבינו חננאל

בני מלכים בזוגים. אוקמה  
רב בוגו ארוג בכסות,  
ולדברי הכל כי היא  
גונגת שרי. פי שיהלא,  
פצע הארוג. פי זירפא,  
(עפ"כחא) ונביחא. אבי  
ורבא דאמרי תרווייהו כל  
שהוא משום רפואה אין  
בו משום דרכי האמורי.  
יודשלאמי רבי אבהו בשם  
רבי יוחנן כל שרפואה אין  
בו משום דרכי האמורי  
(כפסא).